

Adventni koledar 2020: 4. DAN (2. 12. 2020)

Glejte, to je naš Bog! Čakali smo ga, da nas reši. To je Gospod, ki smo vanj upali. Radujmo in veselimo se, da nas je rešil, kajti Gospodova roka bo počivala na tej gori. (Iz 25, 9-10)

RODIL SE JE ZMAJ

Tam, kjer je bila zelo revna vas, je živel veliko ljudi. Vsi, tudi otroci, so morali delati od jutra do večera. Le večji kmetje so imeli vozove in malo več živali, zato je bilo njihovo delo res težko. Pa vendar so bili vedno zadovoljni. Nikoli se niso pripravili in si vedno med seboj pomagali.

Neki dan pa so v gori, ki je stala na robu vasi, zaslišali močno tresenje in ropotanje v gori. Vaščane je postalo strah: bali so se, da se gora ne bi zrušila na njihove domove. Od tedaj ponoči niso več mogli spati, otroci pa so jokali od strahu.

Takrat pa je v vas prišel zelo majhen možiček, ki je prosil ljudi za hrano in vodo. Ker so bili ljudje dobri, so mu z veseljem postregli. Med obedom pa so mu potožili o svojih stiskah in skrbeh, ki jim jih povzroča tresoča gora. Možiček jim je obljubil, da se bo odpravil na goro pogledat, kaj se na njej dogaja. Odpravil se je na pot. S seboj je vzel palico, ki je imela na koncu železno konico, zelo tanko in dobro nabrušeno.

Kar pošteno se je možiček namučil, da je prispel na vrh. Tam je večkrat s palico udaril ob tla. Iskal je luknjo ali kakšen skriven vhod, da bi prišel bližje glasovom, ki jih slišal. Naenkrat se mu je udrlo pod nogami. K sreči mu je uspelo pravočasno odskočiti, da ni padel v luknjo. Iz nje je pogledal ogromen zmaj. Imel je ogromno glavo. Že samo usta so se mu odpirala tako široko, da bi lahko požrl pol gore, če ne bi bila tako trda. Zmaj je zagledal možička in od njega zahteval za sedem vozov živine ter za sedem vozov krvi.

Možiček se je vrnil v vas in vaščanom povedal, da se je gora tresla, ker se je rodil zmaj, ki zdaj hoče jesti in piti. Ker v vasi niso imeli za sedem vozov živine, kot je to od možička zahteval zmaj, so spekli tudi kruh in potico. Niso pa vedeli, kje dobiti toliko krvi, da bo zadoščala žejnemu zmaju. Pa se je kmet, ki je imel velik vinograd, spomnil, da lahko krvi dodajo tudi rdeče vino. Tako bo zmaj pijan in bo zaspal.

Ko so imeli vse pripravljeno, so naložili hrano in pijačo na vozove in jih tiščali po hribu do zmajeve luknje. Ko je ta zavohal hrano, se je začel tako tresti, da so skale kar letele po hribu navzdol. Požrešno je planil na jed. Tako se je basal, da je ljudi postalo strah, da ne bo imel dovolj. Vendar je zmaj jedel vedno počasneje. Ko je prišel do zadnjega voza, je bil tako sit in pijan, da se je kar zvrnil po tleh in zaspal. Možiček pa ga je zazidal v goro in zid podprl s svojo palico. Od takrat so vaščani spet živeli v miru, zmaj pa mogoče še danes spi, če še ni strohnel. *(Prيرهjeno po slovenski ljudski pravljici.)*

Čeprav je bilo vaščane strah, se niso zaprli v svoje kočice. Še vedno so bili dobri drug do drugega . Kako bi se po tvojem mnenju končala zgodba, če vaščani svoje težave ne bi zaupali možičku? Je tudi tebe česa strah? Kaj se ti zdi težko? Kako ti lahko ostali družinski člani pri tem pomagajo? Tudi Jezus te želi rešiti tvojih strahov: od tebe pričakuje le, da mu odpreš svoje srce.

IZZIV ZA JUTRIŠNJI DAN: Ko bo nekomu v družini težko, stopi k njemu, ga objemi in mu povej, da ga imaš rad. Ponudi mu svojo pomoč.